

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εν τῇ λαῶ, ὑψώνεται ἡ
ψαλὴ πῶς δὲ φοβᾶται τὴν
ἀλήθεια—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλῶσσα ἔχει τοὺς φθ-
οὺς της καλόνες
ΒΗΛΑΡΕΣ.

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'.

ΜΟΝΗ, ΚΕΡΙΑΚΗ 3 ΤΟΥ ΜΗΝ 1909

ΓΡΑΦΕΙΟ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 342

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

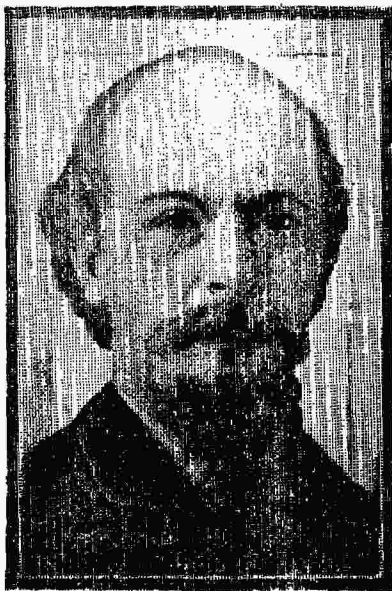
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Swinburne.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Στὸ πλοῦ τοῦ βίου
δὲν τοῦ βίσκεω.
ΓΚΑΙΤΕ Γανυμήδης (μετὰ Π. Βασιλικό).
ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΑΛΕΞΙΟΥ. «Rodi Paplincion» (συνέχεια)
Σαλώμη.
Α. ΠΟΥΛΜΕΝΟΣ. Ἡ Ἑλλάς καὶ ὁ νεοαντισμὸς
(ἀπάντησις στὸν κ. Π. Βασιλικό).
ΙΩΝΑΣ. Γραφὲς λιγύλογος (συνέχεια).
ΑΔΑΣ'Ν. Πάνου στὴς Κοιτικὲς μάχας.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Διάντρος Παλαμάς.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΧΡΟΝΙΚΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

SWINBURNE

Ὁ Swinburne εἶναι ὁ ἀγνὸς λυ-
ρικός· καὶ πῶς πολὺ ἀκόμα, εἶναι ὁ
ἴδιος ὁ λυρικός, λυτρωμένος ἀπὸ
κάθ' ἐμπόδιο, σὲ στίχους ξεχυμέ-
νους λαμπρόχρους καὶ ἐλλύγιστους,
ποὺ ἀντηχοῦν σὰν ἓνα συγκροτητὸ
βοῦθρον ἀπὸ μεγαλόπρεπα καὶ τε-
ράστια μουσικὰ ὄργανα.

Charles Chassé (στὸ «Mercurie
de France» 2 Mai 1909.)

Μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ γιὰ ἓνα τέτοιο ποιητὴ
χωρὶς νὰ χεῖ τὴν τύχη νὰ μπορῇ νὰ τόνε διαβάσῃ
στὸ πρωτότυπο; Βέβαια γιὰ ν' ἀπολάβῃ κανεὶς ἀ-
κέραια καὶ τελειωτικὰ ἓνα ποιητὴ σὰν τὸ Σέμπερν,
ἀσύγκριτο ρυθμοπλάστη, ποὺ ὑπόταξε τὰ λόγια καὶ
παίζει μ' ἐκεῖνα, καθὼς κάποιοι Ἰνδιάνοι θαματο-
ποιοὶ μὲ τὰ φέδια, πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ τόνε χρῆ-
σθῃ ἰδιαίτερη γλῶσσα. Μὰ καὶ ὁ ποιητὴς εἶναι
κάπως σὰν τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα. Δὲν εἶν' ἀνάγκη
νὰ τὴν παντρευτῇ, μήτε καὶ στενὴ γνωριμιά μαζί
της νὰ δέσῃ· φτιάχνει τὸ πέρασμά της καὶ τὸ
παρουσίασμα γιὰ νὰ τὴν αἰστανθῇ καὶ γιὰ νὰ νοιώ-
σῃ τί λογὴς εἶναι ἡ γοητεία της. Στὸς κόσμους
τοῦ νοῦ μπορεῖ νὰ φανερώσῃ ὁ μέγας συγγραφεὺς
καὶ κάθε τοῦ λόγου τεχνίτης τὴ χάρι του σὲ ὅλες
τὲς γλώσσες. Ἀμα θυμηθῶμε πῶς ὅλοι, σὰ μετα-
φραστοῦνε, ὅσο πιστὰ καὶ ὅσο δεξιὰ, κάτι θὰ χά-
σουνε πάντα, πῶς λιγώτερο, πῶς περισσότερο,
στοχαζόμεστε : ὁ καλλιτέχνης ἀμετάφραστος. Μὰ
καὶ ἂν στοχαστοῦμε, πῶς τὰ στοιχεῖα τὰ οὐσιωσι-
κώτερα τῆς τέχνης εἰς ἐκεῖνα ποὺ δὲ χάνονται καὶ
ποὺ ἀντέχουνε μεταφερόμεν' ἀπὸ μιά σὲ ἄλλη
γλῶσσα, θὰ πῶμε : ὁ καλλιτέχνης μεταφράζεται.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ SWINBURNE

Ἐπειτα ἡ μετάφρασις, τοῦ νοῦ τὴν ἐνέργεια, δὲ
βρίσκεται παντοῦ σὰν ἓνας νόμος ; ὁ συγγραφεὺς
δὲν εἶναι ὁ ἴδιος μεταφραστὴς τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ κάθε
φορὰ ποὺ ρίχνει στὸ χαρτί τὴ σκέψη του ; εἶναι
τάχα ἡ σκέψη του ἰδιαίτερη ἀπαράλλαχτη μ' ἐκεῖνη
ποὺ πρωτόλαμψε στὸ λογισμὸ του ; ὁ ἐχτελεστής
μᾶς συμφωνίας μουσικῆς μᾶς δίνει τάχα μιὰ πιστὴν
ἰδέαν τῆς σκέψης τοῦ μαέστρου ποὺ μᾶς ἐρμηνεύει ; τὸ
ἄγαλμα τὸ σκαλισμένο στὴν πέτρ' ἀπὸ τοὺς μαθη-
τὲς τοῦ γλύπτη τὸ ἴδιο εἶναι μὲ τὸ πρόπλασμα,
ποὺ βγήκε παρθένο ἀπ' τὰ χεῖρά του ; Ἐπειτα—
τὸ ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας—πόσοι
ἔλαττοι ποιεῖται καὶ πεζογράφοι δὲ γνωρίζονται
καὶ δὲν ἀκούγονται καὶ δὲν ξεδιαλύνονται καὶ δὲν
κρίνονται, παρὰ μεταφρασμένοι. Πρέπει νὰ ξέρῃς ἀγ-
γλικά γιὰ νὰ μπερθεῖς μέσα στὸ Σαίξπηρο ; Νορβηγικά,
γιὰ νὰ μελετήσῃς τὸν Ἰψεν ; Ρωσικά, γιὰ νὰ γνω-
ρίστῃς μὲ τὸν Πούσκιν καὶ μὲ τὸ Νικράσωφ, γιὰ νὰ
ρουφήξῃς τὸν Τολστόν καὶ τὸ Ντοστογιέφσκυ ; Γιὰ
νὰ συγκινηθῇς ἀπὸ τὴν «Κυκνοτράχηλ» Ἐδὶθ, τὸ
ἀριστούργημα τοῦ Ἀϊνε, (ποὺ τόνε μισοξέρουμε μὲ
νὰχ' ἀπὸ τὰ κουραστικὰ μεταφραστικὰ συχνοκο-
πανίσματα ὅλο καὶ τοῦ νεανικοῦ τοῦ Ἰντερμέντιου),
εἶναι τάχα ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζῃς γερμανικά ; Τὸ
μεγαλεῖο τῆς φαντασίας τῶν Ἑβραίων μὲ τὸν Ἰώβ,
μὲ τὸν Ἡσαΐα, μὲ τὸ Ἀσμα Ἀσμάτων, μὲ τοὺς
ψαλμούς τοῦ Δαβὶδ, πῶς μᾶς ξαφνίζει καὶ πῶς μᾶς
συνεπαίρνει, παρὰ στὴν παράφραση μέσα, τὴν ἀπι-
στη καὶ τὴν πάρα πολὺ ἐλεύθερον, τῶν Ἑβδομή-
κοντα ; Κι ἀρβανίτικα καλομεταφρασμένοι ὁ Ὀμη-

ρος καὶ ὁ Εὐριπίδης, ὁ Οὐγκὼ καὶ ὁ Λεόντ Ντελίλ, ὁ
Μπαῦρον καὶ ὁ Σίλλεϋ, θὰ τ' ἀποκαλύψουνε τὲς
ὁμορφίαις τους καὶ θὰ ἐνθουσιάσουνε κανέναν μουσο-
θραμμένο ἀπόγονο τοῦ Σκεντέρμπεη. Οἱ τρεῖς τόμοι
τῶν τραγουδιῶν σου, ποὺ μπροστὰ μου τοὺς ἔχω,
δακμονισμένε ραψοδὲ τοῦ Ἀγκώμιου τῆς Ἀφροδί-
της καὶ τῆς Ἀλδῆς στὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρή-
της, μὲ μεθύσανε καὶ σὲ φέρανε μπροστὰ μου ὁλό-
βολο γιὰ νὰ σὲ προσκυνήσω, πατέρα. Κι ἔξ' ἐκεῖ
εἶναι σὴ γλῶσσα σου.

2

Πέθανε, καθὼς ξέρετε, τώρα τελευταῖα. Γεννή-
θηκε στὰ 1837. Ἀπὸ ντ' ἀκὴν μεγάλο ἀριστοκρα-
τικὸ. Ὁ πατέρας του βαρὺνέττος, ἡ μάνα του
κοντέσσα. Λαμπρὰ σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιον τῆς
Ὁξφόρδης. Θρεμμένος μὲ τοὺς ἀρχαίους κλασσικούς.
Ἡ ἑλληνομάθειά του ἀνερώθηκε σπαρμένη μέσα
στὰ θέματα, στὰ σύμβολα καὶ στὲς εἰκόνες τῆς τέ-
χνης του. Λατινιστὴς γερὸς. Σύνθετε λατινικούς
στίχους, καθὼς σ' ἐμᾶς ἐδῶ πεζογραφεῖ λατινικά ὁ
κ. Βάσης. Στὸ βιβλίον ποὺ βγήκε στὴ Παρίσι, ἐδῶ
καὶ σαράντα χρόνια, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸ θάνατον τοῦ
Θεοφίλου Γωτιέ, ὁ Σέμπερν τρισυπόστατος φηγο-
ράρει : μὲ στίχους ἀγγλικούς, γαλλικούς καὶ λατι-
νικούς. Ὅμως ὁ ἀριστοκρατικὸς ἐκεῖνος καὶ ὁ κλασ-
σικιστὴς, πάντα στὴ ζωὴ του δείχτηκε δημοκρα-
τικὸς μὲ τὸ παραπάνου, ἐπαναστατικὸν, ἀναρχικόν.
Τὰ ἐλληνιστικὰ καὶ εἰδωλολατρικὰ ποιήματά του,
τὰ ἀντιχριστιανικὰ καὶ γιομέτα ἀπὸ τὴν σαρκικὴν
λαχτάραν, τὴ θυμωσανε τὴν Ἀγγλικὴν κοινωνίαν,
ποὺ, ἂν δὲν εἶναι ἠθικὴ, ὅμως ἔχει τὴν μακίαν τῆς
ἠθικολογίας, καὶ καλὴ καλὰ δὲν τὰ ξεχωρίζει ἀκόμα
τὰ δικαιώματα τῆς Τέχνης, ἐξω ἀπὸ τὴν σφαῖρα
τῆς ἠθικῆς. Ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς, ἀργότερον, σὰ μου-
διασμένος κάπως, ὠνόμασε τὰ πρῶτα του εἶναι
σκανταλιάρικα τραγούδια ἀνεανικῆς ἀμαρτίας.
Ἀμαρτίες, μὰ καθαροπλυμένες μέσα στὴ θάλασσαν
τῆς ὁμορφίης καὶ καλοκαθαρισμένες μέσα στὴ φωτιὰ
τοῦ λυρισμοῦ τοῦ πῶς ἀκράτητου.

3

Ὅχι στὸ χῶμα, στὴ θάλασσαν ἔπρεπε νὰ βρῇ τὸ
μνήμα του. Αὐτὴ θῆκε νὰ τοῦ γίνῃ Οὐσετμίνστερ
τοῦ Δέν εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Δὲν
εἶν' αὐτὸς ποὺ θὰ τραγουδῇ τὲς χάρες τῆς ἀνοι-
ξῆς, τὲς ἀγριάδες τοῦ χειμῶνος, τὲς μύριες ὄψεις τῶν
τόπων καὶ τῶν ὥρων, τὰ εἰδύλλια τῶν κάμπων καὶ τῶν
γερῶν ἀπλοικῶν καμῶν, τὴ φυσικὴ πλάση γιὰ τὸ
νόημα ποὺ κρύβει τὸ βαθὺ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς

μόνο, συγκρατημένα και απλά, πλαστικά και συμ-
πυκνωμένα, εκείνος, ο άσυγκράτητος και άπεραντο-
λόγος — όμως κροῖσος τοῦ λόγου — διακαλῆτης τῆς
λαχτάρας πού γεννᾷ ἡ γυναίκα, σέ ὅ,τι μᾶς πα-
ρουσιάζει ἐκείνη, ἡδονικά, λεπτεπίλεπτα, καί σαρ-
κικά καί ἀντιφυσικά καί μεταφυσικά ἀκονισμένο
γόητρο, ὁ χαρμῆς τῆς τῆς ἀπ' ἄλλους αἰσθητι-
κός καί προοραφανητικὸς ἀριτοτέλης. Ὅμως
μέσα στὸν ἀπεραντομῆγο στῆχο τοῦ φουσκώνει καί
σαλεύει καί βρυβογγᾷ ἡ δλάνοιχη θάλασσα. Γι'
αὐτὸ ἡ θάλασσα εἶναι τὸ φυσικὸ στοιχεῖο πού πρὶν
πολὺ τὸ ξανοίγεις καί τὸ ἐκούς μέσα στοὺς στίχους
τοῦ, καί τότε σὲ στροφές ἀλησμόνητες ἀπὸ μιᾶν
δρμητικώτατη μεγалоπρέπεια. Μέσα στὸ «Θρίαμβο
τοῦ καιροῦ», σ' ἕνα τοῦ ὕμνο πρὸς τὸν ἔρωτα,
καθὼς αὐτὸς τὸν ἔνοστο, (αὐτὸς γίνῃ, ὅ,τι γίνῃ, ἕνα
μονάχα πρᾶμ' ἀξίζει: νᾶχης ἕνα ὥρατο ἔρωτα μέσα
στὴ ζωὴ σου ἀπάνου στὴ γῆ, νὰ φυλάξης ἕναν ἀσφα-
λισμένο ἔρωτα ἴσαμε πού νὰ γίνῃ νύχτα ἡ μέρα,
ἐκεῖ πού εἴτανε χρωματισμένοι οἱ οὐρανοί, καί τὰ
χεῖλη κόκκινα), μέσα στὸ «Θρίαμβο τοῦ καιροῦ»,
ἀκούστε, ἀπάνου κάτου, τὸ μῆλμα τοῦ πρὸς τὴ
θάλασσα: «Θὰ γυρίσω πρὸς τὴ γλυκεῖα μητέρα τὴ
μεγάλη, πρὸς τὴ μητέρα καί πρὸς τὴν ἀναπημένη
τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὴ θάλασσα. Πρὸς ἐκείνη θὰ
κατεβῶ, ἐγὼ καί κανεὶς ἄλλος, θὰ τυλιχτῶ σὲ
κείνη, θὰ τὴ φιλήσω, καί θὰ τὴν ἀνταμώσω μ' ἑ-
μένα. Θὰ κολλήσω σ' ἐκείνη, θὰ παλαίψω μὲ κείνη,
δυνατὰ θὰ τὴ σφίξω. Ὅμορφη καὶ ἄσπρη μάννα, στὰ
παλιὰ τὰ περασμένα γεννημένη χωρὶς ἀδερφή, γεν-
νημένη χωρὶς ἀδερφὸ, κάμε τὴν ἐλεύθερη τὴν ψυχὴ
μου, καθὼς εἶναι καί ἡ ψυχὴ σου ἐλεύθερη! —
Ὅμορφη μάννα μου πρασινοζώστη, θάλασσα, ντυ-
μένη μὲ ἥλιο καί μὲ βροχή, τὰ γλυκά σου καί τὰ
σκληρά σου τὰ φιλιὰ εἶναι δυνατὰ σὰν τὸ κρασί, τὰ
πλατιά σου τὰ γκαλιόματα τρυπᾶνε σὰν τὸν πόνο.
Γλύτωσέ με καί κρύψε' με μέσα σὲ δλα σου τὰ κύ-
ματα, βρεῖς καί γιὰ μένα ἕνα τάφο μέσα στοὺς χί-
λους σου τοὺς τάφους, τοὺς ἀγνοὺς καί τοὺς κρυ-
φοὺς πολυκατοικημένους σου τάφους πού κανένα χέρι
δὲν τοὺς ἔσκαψε, μέσα σ' ἕναν ἀκηλίδωτο κόσμο.
Θὰ κοιμηθῶ καί θὰ σαλίψω μὲ τὰ πολυσάλευτα
καρῆβια σου. Θάλλω, καθὼς ἄλλαζαν οἱ ἀνεμοί,
τὰ χεῖλη μου θὰ γιορτάσουν τὸν ἀφρὸ ἀπὸ τὰ χεῖλη
σου, ὅταν τινάζεσαι θὰ τινάχῃ, θὰ ξαναπέσω μ'
ἐμένα. Θὰ κοιμηθῶ καί δὲ θὰ ξέρω ἂν ὑπάρχει
ἐκείνη, ἂν εἴταν ἐκείνη, χορτασμένος ἀπὸ ζωὴ ὡς

τὰ μάτια καί ὡς τὰ μαλλιά, καθὼς ἕνα τριαντά-
φυλλο εἶναι χορτασμένο ἴσχυε τὴν κορφή του μὲ
λαμπερὸ καλοκαίρι καί μ' εὐδὶα καί μὲ περηφά-
νεια.»

4

Κάπως ἀντιδυρυνικός, σὰν τὸν Κάρλαλ. Μὰ ὁ
Κάρλαλ ἀγνάντια στὸ Βύρωνα παρουσίαζε τὸ Γκαίτε.
Ὁ Σόεμπορν σταίνει τὸ Σέλλεϋ. Θεμαστής, ὅσο δὲν
παίρνει, τοῦ θεοῦ ποιητὴ τοῦ α' Ἀλάστορα. Ἐ-
γραφε: «Ὁ Σέλλεϋ, ποιητὴς ἀπὸ τοὺς πρὶν μεγά-
λους τῶν αἰώνων δλων, ἀκόμα καὶ ἂν τοῦ βγάλης τὴν
ὕψηλὴ του πίστη, τὴν ἡρωϊκὴ του ἀφοσίωση πρὸς
τὸ δίκιο καί πρὸς τὸ ἰδανικό. Ἐκεῖ πού ὁ Μπάϋ-
ρον, ἂν τοῦ βγάλης τὴν κυνική του ὁρεξη, τὴν αἰ-
σθηματικὴ εὐγλωττία καί τὴ δύναμη τῆς σατυρι-
κῆς φαντασίας, ἀπομένει ποιητὴς τρίτης γραμμῆς.»
Καί μόνος ἀξίος νὰ εἰπωθῇ καί κληρονόμος κάπως
τοῦ Σέλλεϋ, ἐκεῖ πού τοῦ «Προμηθεὶς λυτρωμένου»
ὁ ψάλτης ὅσους καὶ ἂν ἔχη πρὶν τότε θαμάζον,
καθὼς εἶναι κάτι σὰν ἀσύγκριτο, δύσκολ' ἀποχτᾷ
καί μαθητὴς. Ὁ κριτικὸς GOSSE γράφει στὴν «Ἱ-
στορία τοῦ τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας», μιλώντας
γιὰ τὸ Σέλλεϋ: «Ἵπάρχει στίς ὁδὸς του καί στὰ
πρὶν καλὰ ἀπὸ τὰ λυρικά του ποιήματα μιὰ ἐκ-
σταση πού τὰ φτερά της χτυπώντας ὑψώνεται ἔξω
φρενικά πρὸς τὸν ἔμπροσθεν οὐρανὸ τῆς ὑπερούσιας με-
λωδίας. Ἡ ραψωδικὴ τούτη χάρις εἶναι ὅλως διό-
λου ἀμίμητη» καί γιὰ τοῦτο ὁ Σέλλεϋ, μ' ὅλους
τοὺς φανατικούς του θαυμαστὲς, δὲν ἔχει, παρὰ πολὺ
σπάνιους, ὁπαδούς, καί μονάχα ὁ Swinburne τὸν
ἀκολούθησε, μπορεῖ μ' ἐπιτυχία.» Συχνὰ πυκνὰ
στοὺς στίχους τοῦ Σόεμπορν ἀναφέρονται εὐλαβητικὰ
καὶ ἐνθουσιαστικὰ, σὰ θεοῦ, τὸνομα τοῦ Σέλλεϋ.
«Ἀπάνου ἀπὸ τίς ἀλυσίδες καὶ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῆς
φωτιᾶς τῆς Λάμπας, ὁ καθαρὸς σου νοῦς ὑψώθηκε
γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸ Λουκρήτιο, ἐκεῖ πού τετοια
πνέματα συνκαπνιστοῦνται μονάχα, καί γιὰ νὰ τὸν
ἀπομονώσῃ μὲ τὴ συντροφία του, ἴσαμε τὴν ὥρα
πού ἤρθε ὁ Σέλλεϋ γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς οὐρανοὺς μιὰ
γλυκάδα πρὶν αἰθέρια, καί γιὰ νὰ νταμώσῃ μὲ τὸ
νομά σας ἕνα τρίτο ὄνομα.» Ἐτσι τελειώνει ἕνα
τοῦ ποίημα «Γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἰορδάνη Βρούνου,
φιλόσοφου καί μάρτυρα.»

(Ἀκολουθεῖ στ' ἄλλο φύλλο)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Υ. Γ. Νὰ διορθωθῇ κάποιο λάθος «στὰ σημειώματα

στὸ περιθώριο, νούμερο 11, τοῦ περασμένου «Νορμά».
Διαβάστε: «Ἀπὸ κάποιο πάθος πολὺ πιὸ βαθύ». Ὅχι
πολὺ πεσομιστικό, γιὰτὶ δὲν ἔχει νόημα. Κ.Π.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Πῶς τὴν πρωϊνὴν λαμπράδα
μοῦ φεγγεβολὰς
ἀνοιξή, ἀγαπημένε!
Μὲ χιλιότροπο ἀγάλασμα
στὴν καρδιά μου χυμᾷ
τῆς αἰώνιας σου θέρμης
τάγιο αἰσθημα,
ἀπέραντη ὁμορφάδα!

Νὰ μπόρῃς νὰ σ' ἔκλενα
στὴν ἀγκαλιά μου!

Ἀχ, στὸ στήθος σου
γέρον, λυόνω,
καί τάνθια σου, ἡ χλόη σου
στὴν καρδιά μου χυμᾷ.
Ἀροσολογὰς τὴ φλογερὴ
δίψα τοῦ στήθους μου,
ἀβρα γλυκιὰ ἀδινῇ,
μὲ καλεῖ τὰ ἡρόδο-
ῖα ἐρωτικά ἀπ' τὰχρὸ λαγ ἀδί.

Ἐρχομ', ἔρχομαι!
Πού; Ἀχ, πού;

Στᾶνω! Στᾶνω ἡ δομή.
Σκέβουν τὰ σύννεφα
κατηφορὰ. τὰ σύννεφα
γέρονουν σὲν πόθο τῆς ἀγάπης.
Σ' ἐμέ! Σ' ἐμέ!
Στὸν κόρφο σας
πρὸς τᾶνω!
Ἀγκαλιστὸ ἀγκάλιασμα!
Πρὸς τᾶνω τὸ στήθος σου,
πανάγαγε πατέρα!

ΓΚΑΙΤΕ

(Πέτρος Βασιλικὸς
μεταφραστής)

ΣΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΤΟΥ ΒΡΙΣΚΩ

(Ἀπὸ τίς «Φυλλᾶδες τοῦ Γεροδήμου»)

Ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ μπούμε ἀπὸ τίς πόρτες τίς
μαρμαρένιες. Μπορούμε, καί πρέπει νὰ μπούμε σὲ
σφιγγες ἀπὸ μιὰ τρύπα, καί νὰ σύρουμε ἴσια στ'
αὐτὶ τοῦ νὰ τοῦ ποῦμε δὺ λόγια. Πέτα τριγύρω

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Σ ΑΔΕΣΙΟΥ

“RIDI RAGLIACIO,”

Καί γέλασα. Εἰσκέπτα τὸ πρόσωπό μου καί
βάζοντας τὸ δάχτυλό μου στὸ στόμα μου τοῦπα γε-
λώντας: «Σούτ, ἦρθε!»...

Τί τουαλίττα! τί μεταξωτά! τί χάρη! τί
ὁμορφάδα! Στάθηκα καί τῆς ἔαμα τόπο νὰ περά-
σει, προσπαθώντας νὰ κρυφτῶ, νὰ ξαναφύγω ὅσο
μποροῦσα. Νὰ χαθῶ ἀπὸ μπροστὰ της, νὰ μὴ μὲ
δεῖ, νὰ μὴ μὲ διακρίνει, νὰ μὲ ξεχάσει δλωσδιόλου...
— Ἀγάπη μου!... καί μοῦ τριξε τὸ χέρι μ' ὅλη
τῆς τὴ δύναμη.

— ἦρθες; Μπαβὸ! Ἐλα γλήγορα μέσα στὴ
σάλα· εἶναι καὶ ὁ Λῶρης. Σὲ περιμένουμε ἀπ' ὦρα...

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ σὲν ἀριθμὸ 340.

Καί γέλασα πονηρὰ, φιλικὰ δείχνοντάς της πῶς
εὐχαριστήθηκα πούρθε, καί τῆς ἔδωκα θάρρος, καί
τὴν προσκαλοῦσα νὰ μπεῖ. νὰ τὸν ἰδεῖ, πού τὴν
περίμενε... Ἐτσι πού γελοῦσα, δὲν ξέρω πῶς, μοῦ φά-
νηκε ἄξαφνα, τὸ κεφάλι μου πῶς εἴταν κρανίον νεκροῦ
καί γελοῦσα μ' αὐτό καὶ ὅπως φαίνονταν τὰ δόντια
μου τὰ φαντάζ' μόνον ἄσπρα ἄσπρα μὲ ἴσχυος χεῖλια
καί τὰ μάτια μου εἴτανε οἱ κουφάλες μόνο καί τὴ
βλέπαμε! Καί μοῦρθε νὰ φωνάξω. Νὰ φωνάξω δυ-
νατὰ, ὅσο μποροῦσα, καί νὰ πᾶω κάπου νὰ κρύψω
τὸ πρόσωπό σὲ κάτι τι μαλακό, καί νὰ μὴν ἀκούω
ἴποτε, τίποτε...

Θε μου, μήπως θὰ γινόμεν τρελλή; Τρελλή!
Ὅχι, ὄχι· εἰμουν καλά, πολὺ καλά· δὲν εἶχα τί
ποτε· καὶ ἔπρεπε νὰ πᾶω στὴ σάλα νὰ καθίσω μαζί
τους. Δὲν εἶχα τίποτε. Δὲν εἶχα τίποτε!

Πόσο εἴτανε θυμωτοὶ καὶ οἱ δύο τους — τοὺς καί-
ταξα καί τοὺς θάμαξα καί πρκακολουθοῦσα καί
τὴν πρὶν μικρὴ τους κίνηση καί τὴν πρὶν ἀδιόρατη
ἐκφραση πού περνοῦσε ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία τους.
Πόσο εἴτανε ὁμορφοί!...

Τί καλά πού δὲν ἐβαλξ κανένα στολίδι πάνω
μου! τί καλά πού δὲν τοὺς ἔδωσα ἀφορμὴ νὰ γε-

λάσουν με τὴ φιλαρέσκιά μου. Γιατὶ εἶναι φυ-
σικό, καθίνας χωριστὰ θὰ τὸ παρατηροῦσε πῶς πά-
σκισα καὶ ἐγὼ νὰ γίνω ὁμορφη καί θὰ γελοῦσαν μὲ
τὴν ἀνοησία μου. Νὰ γενῶ ἐγὼ ὁμορφη μπροστὰ
τους; καί πῶς; Νὰ βγῶ ἐγὼ ἀντίπαλη τῆς γυ-
ναίκας αὐτῆς ποῦλαμπε ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τοῦ προ-
σώπου καί τοῦ κορμοῦ;

Οὐτε προσπαθοῦσα πρὶν νὰ κρύβουμαι καί νὰ μὴ
μὲ βλέπει. Τί πείραζε; Καὶ ἂν διαρκῶς εἰμωνα μπρο-
στὰ της πῶς θὰ τῆς περνοῦσε ποτὲ στὸ νοῦ, βλέ-
ποντάς τὸ Λῶρη τόσο τέλειο, πῶς σπατάλησε κείνος
στιγμὲς ἀγάπης γιὰ μένα τὸ χλωμὸ καὶ ἀρρωστο
πράμα;

Σιγὰ σιγὰ ἠσύχαζα. Ἐπιτέλους δὲν εἴτανε δι-
κιο νὰ μ' ἀγαπᾷ ὁ Λῶρης. Νᾶμουν καὶ ἐγὼ σὰν καί
ἐκείνη, μάλιστα! Τὸ καταλάβαινα. Μὰ ἔτσι!

— Κ' ἔχετε σκοπὸ νὰ φύγετε γρήγορα;

— Ὅσο μπορῶ πρὶν ἄργα.

— Δὲ θὰ τὸν ἀφήσουμε, ἔννοια σου, Μαίρη.
Ἄλλως τε δὲ θάτανε κρίμα νὰ φύ-ει ἀπὸ τώρα...

Γυρίσανε καὶ οἱ δύο πρὸς τὸ μέρος μου, μὰ δὲν
εἴπαν τίποτε. Σὰ νὰ μὴν ἀκούσαν ὅ,τι εἶπα. Ἰσως
σκεφτήκανε: Μπα, τί γυνεὺς αὐτὴ ἰδῶ!

— Ἐμένα θὰ μὲς ἐπιτρέψετε μιὰ στιγμὴ, ναί;